

Nagy Károlyné (1910–1994)

Nagy Károlyné dr. Létay Ida több mint három évtizeden keresztül, 1941-től 1972-ig példamutató hűséggel szolgálta a Széchényi Könyvtárat. Nyugdíjasként még két évtizedig részt vett a könyvtárban folyó katalógus és bibliográfiai munkálatokban. Pályája során teljes lélekkel azonosult a nemzeti könyvtár céljaival.

1910. június 28-án született Hátszegben, Hunyad megyében. Elemi és középiskoláit Kolozsvárott és részben Nagykállóban végezte. Egyetemi tanulmányait Debrecenben folytatta, ahol a Bölcsészeti Karon magyar–francia nyelv és irodalomtanári oklevelet szerzett. Ugyanitt szerezte meg a doktori címet 1947-ben. A hungarika kérdéskör már pályája kezdetén megragadta, doktori disszertációjának a témája *Egy 18. századi kiadatlan francia útleírás Magyarországról* címen készült. (Az eredeti kézirat címe *Mémoire sur un voyage fait en Hongrie en 1704 et 1705* OSZK Kézirattár 35/Fol. Gall).

Pályáját a Debreceni Egyetemi Könyvtárban kezdte meg először ingyenes ideiglenes gyakornokként, majd tanulmányi segédnyugdíjasként, s ebben a minőségben 1941-ben helyezték át a Széchényi Könyvtárba, ahol egy év múlva rendes tanári kinevezést kapott. 1941 óta folyamatosan a könyvtár feldolgozó osztályán teljesített szolgálatot. Goriupp Aliz munkatársaként, majd később 1962-től osztályvezető-helyettesként. A Széchényi Könyvtárban folyó feldolgozó munka minden hagyományát tökéletesen ismerte, ugyanakkor az 1960-as években megtervezte, megszervezte és végrehajtotta a katalógusok korszerű követelmények szerinti megújítását, a katalógusrekonstrukciót. Az utókor számára e hatalmas munka elvi és gyakorlati követelményeit könyvtárunk 1965–66. évi évkönyvében összegezte *Az Országos*

Széchenyi Könyvtár betűrendes szolgálati katalógusának szerkesztési szabályzata
című tanulmányában.

Nagy Károlyné szakmai tudása felbecsülhetetlen értéket jelentett a könyvtár számára. Tiszteletet parancsoló szigor, rendíthetetlen erő, biztonság, a rész és egész viszonyának egyensúlya, műveltség és kultúra, a hagyományok mély tisztelete képezték fegyvertárát. Célja volt a míves könyvtári munka, a magyar kulturális örökség számbavétele. Olyan korban, amikor erről nem sok szó esett, e feladat iránti elkötelezettség oly fokával ismertetett meg bennünket, amely sokunk pályáját meghatározta.

A feldolgozó munka irányítójaként évtizedekig rajta tartotta kezét a könyvtár ütőerén, a katalóguson. Keze nyomán épült a rend, a nemzet emlékezetének megbízható leltára. Nem volt ez látványos hivalkodó eredmény, hanem méltósággal viselt névtelenség.

Kovács Ilona